

Мартин Дамянов

Ето го, идва животът

В тази страна от лед, вятър и мрачносиви скали какви хора можеха да живеят? Бяха твърди, железни хора, коравосърдечни и скучни. Бяха издялани от камък, стъкло и стомана, не носеха никакви отличителни белези, все едно, че бяха сътворени с една единствена цел – да оцелеят. Създателят не се беше поколебал да ги снабди с пронизателен ум, воля и издръжливост, но що се отнася до инициативност и творчество, сякаш самият той си беше направил някаква голяма шега (малцина знаят, че създателят обичат да се шегуват). Или пък беше решил, че няма по-добра възможност да оцелеят от тази да могат да смачкат вятъра в шепата си, да го завържат около кръста си като боен трофей, и да посеят ред в суетата на самата природа. Те не носеха белега на никакви несвършенства, освен може би на едно...

Но нещата бяха на път да се променят.

* * *

Хикси направи параклиса – беше малко по-голям от представите за малък и спретнат. До тавана имаше поне три метра, заради което му се наложи да избие част от изолацията и вентилаторните тръби. Направи го в отломките на Старата Цивилизация, макар да имаше такава възможност в една от галериите на близката пещера. Реши, че тук Създателят бе особено концентриран – Хикси чувстваше как той се излъчва от всеки камък и от всяка греда, беше бледо сияние, от което можеш да загребеш, ако поискаш, или пък да го посееш в сърцето си и да чувстваш топлината му оттам. Хикси реши да гребе – щеше да го събира в малки енергопреносители и да го консервира.

Когато приключи с параклиса се почувства доволен – работата не бе от най-лесните и Хикси се гордееше, че тя бе предназначена за него. Програмата вървеше по план и Създателят щеше да бъде доволен. Хикси реши да го попита:

– Готов съм, Пин. Харесва ли ти?

– Браво, Хикси! – разнесе се металически глас. – Сега доближи енергопреносителите до олтара и ги постави в жертвеника. Един по един. Никой освен теб, Хикси, няма право да пристъпва зад иконостаса, разбираш ли това? Само ти. Ако някой друг го стори, ще бъде наказан.

– Разбира се, Пин.

– Добре, Хикси. Смятам, че се разбрахме с теб. Сега напусни параклиса, за да осветя енергопреносителите. Когато станат готови, ще те извикам.

– Да, Пин.

Хикси напусна малката стаичка с усещането за съпричастност към някакво голямо тайнство. Създателят бе избрал него (не друг) и Хикси се мъчеше да определи цената на честта, която му се оказва. Чувстваше, че сам не е способен на такава оценка. „Ти ще си моят пророк, Хикси,“ – бе казал Създателят „и историята ще помни теб!“. Думата не беше сложна и Хикси с удоволствие я въргаляше из говорния си апарат – „пророк“, „история“, сам не знаеше коя от двете му се нравеше повече. В общуването си с него, Той му разрешаваше да го нарича Пин, но кой знае защо в мислите си Хикси винаги го наричаше „Създателя“. „Събуди се!“ – бе казал Той и Хикси се събуди за пръв път. „Сега събуди останалите!“ – Хикси го бе сторил.

Докато чакаше да приключи „осветяването“, Хикси не спираше да се чуди защо Създателят бе предпочел да секат скалите навън, да ги дялат във форма на паралелепипеди вместо да използват готовите материали от Старата Цивилизация. Ами тези греди? Бяха ги носили десетки мили през вкочанените от студ земи, с огромни усилия ги бяха прехвърлили през почти вертикалните склонове на каньона и после ги бяха влачили по дъното му до последното разклонение. „Някога на това място е имало река“, бе казал Създателя – „силен поток от химическия еквивалент на съединение с един кислороден, два водородни атома и ковалентна химична връзка. Реката е била достатъчно силна, скалите устойчиви, а климатът достатъчно сух и студен, иначе би се образувала долина, а не каньон“. Старата Цивилизация е била създадена много след като реката е пресъхнала и климатът се оказал достатъчно студен, за да запази всички подробности на иначе скромния ландшафт. Старата Цивилизация е била създадена на дъното на каньона на място, където той внезапно се разширява, а стените стават полегати и хлъзгави. Днес съществуват само отломки от нея.

Хикси не знаеше кога е била построена.

Нито пък защо.

Хикси имаше понятие от доста неща, достатъчно да се нарече умен и дори да заеме ръководна роля сред останалите от линията. Въпреки това той си оставаше подчинен на Създателя и изпълняваше всички негови заповеди – между тях двамата съществуваше някаква неразривна връзка, чието прекъсване би означавало смърт за Хикси. Той го знаеше.

– Готово, Хикси. Можеш да дойдеш.

Хикси пристъпи смутено в параклиса, заобиколи иконостаса и погледна към малките кутийки на енергопреносителите. От вътрешността им се излъчваше мека светлина. Хикси промълви едно учудено „Ах“ и

остана на мястото си.

– Приблѝжи се, Хикси. – подкани го Пин.

– Добре.

– Вземи един от енергопреносителите и го доблѝжи до главата си.

Там ще намериш малък отвор, където да го поставиш.

Хикси извърши всичко без колебание. Малката светеща кутийка беше обла от едната страна, а от другата леко конвексна, имаше куплунг, който без проблем се помести в посочения от Създателя отвор. Хикси шумно въздѝхна.

– Е, Хикси, как се чувстваш?

– Чувствам нов прилив на сили. Аз съм нов. Теб ли чувствам?

– Точно така, Хикси. Дадох ти част от мен и искам да ми отвърнеш със същото. Готов ли си да го направиш?

– Да, Пин. Готов съм.

– А, другите?

– Те също.

– Добре. Сега ще ти кажа какъв е планът оттук насетне.

И Създателят заговори. Хикси не изпусна нито една дума от плана.

* * *

– О'кей, момчета! Дръпнете се встрани! – Хикси говореше уверено и се чувстваше така. Мощта преливаше от цялото му тяло, ръцете му трѝпнеха и погледът му възбудено подскачаше. Бяха стигнали до Забранената Порта, Хикси бе казал, че ще я отвори.

– Давай, Хикси. Отвори Портата! – разнесоха се разпалени гласове.

– Ами забраната? – избърбори притеснено някой от дълбочината на коридора. – Какво ще стане, ако Хикси го направи и Създателя се разгневи?

– Не, това не може да се случи, Хикси носи Създателя в себе си!

Хикси слушаше доволно и изучаваше реакциите на своите хора. „Намесваш се само в краен случай“ – бе казал Той. – „Ако ти не успееш да ги усмириш, тогава ще действам аз. Само в краен случай, краен случай...“

– Момчета, всички носите частица от него – каза Хикси – Той обеща да влива по малко от себе си във всеки от нас, докато...

Сега трябваше да извиси театрално ръка, само един жест, само една моторна реакция от страна на тялото, но с толкова смисъл. О, богове...

– Докога, Хикси? – охо, имаше и нетѝрпеливци. Създателя не би одобрил това.

Хикси безмълвно огледа множеството и с въздишка пусна ръката си. Моментът си беше отишъл. Той просто каза:

– Създателят е решил да ни направи като него.

– Моля? – беше труден за разчитане глас. Изненада, уплаха и кой знае какво още се бореха за надмощие в една дисимилационна поредица от тонове.

– Тук, – продължи Хикси с професорски тон – зад тази врата се намира тялото на нашия създател...

Изведнъж в коридора избухна бомба. Думите се удряха по полираната, сива повърхност, извиваха се като непослушни мушички и продължаваха да се роят над говорещите. „Ами сега?“ – уплаши се Хикси. „Сигурно това имаше предвид Създателят, когато ми каза, че ще се предизвика известно смущение в тях“.

– Виж какво, Хикси, това е невъзможно! Създателят няма тяло. Нали сам ни каза, че той ни дава частица от себе си. Той е енергия, космос. Тялото е уязвимо, Той не е!

– Така е, така е... – новата теория веднага намери поддръжници.

– Кой от вас се осмелява да интерпретира Неговите думи. Излез напред, богохулнико!

„Бог?!“ Хикси нямаше представа какво означава тази дума. До този момент – тя беше нещо като „последно средство“ нахлуло в него като кататонична вълна, помитайки остатъците от разума му. Нещата обещаваха да се оплетат още повече и Хикси реши да действа крайно.

– Излез!

Тълпата се размърда.

– Значи ти, Ейти, си решил да се противопоставиш на Волята му?

– Ако това е Неговата воля...

– Отвори вратата, Ейти! – изкрещя Хикси, сам изненадан от постъпката си. – Давай! Пробвай! – вече не Хикси командваше парада, Той беше влязъл в него и Той командваше. Хикси дори не помисли да му се противопостави. – Ако Създателят няма тяло, значи няма от какво да се безпокоиш. Няма какво да ти навреди. Няма!

Ейти се поколеба. „Ще имам проблеми с него“ – помисли си Хикси, но не Хикси съставяше изводите. „Твърде умен е, но нерешителен. Може да спечели съмишленици и тогава да се почувства уверен. Трябва да действам!“

– Хайде, Ейти!

– Давай! Направи го! – намесиха се и други гласове.

Ейти се пресегна нерешително към вентилния механизъм и се

напъна. Ръцете му се разтрепераха, тялото му се изви почти комично притиснато до металната врата – задницата му вече почти докосваше прашния под, главата му обещавахе да експлодира от върховното усилие, но кранът не помръдна и на милиметър. Той разочаровано отпусна ръце.

– Някой да му помогне! – заповяда Хикси. – Джити, Дити, Тити, вървете и му помогнете! – каза той, когато видя, че редицата от желаещи бе силно оредяла. – Какво чакате!

Тримата посочени пристъпиха плахо напред и Ейти разпозна в бившите си поддръжници шепа уплашени деца. Той се разгневи.

– Хайде, момчета! Ще покажем на какво сме способни заедно! Хващайте здраво и на три бутаме. – Ейти бе разгневен не на шега. – Готови, едно, две, три... – кранът потрепери, тръгна да се развива, из тълпата се разнесоха възгласи на одобрение. Хикси се огледа уплашено. Миг покъсно обаче, вентилът запъна и четиримата смелчаци извикаха силно подкрепени от всеобщо неодобрение. Колкото и да се напъваха, той просто отказваше да помръдне. Хикси изглеждаше доволен.

– Дръпнете се! – каза той величествено.

Хикси се приближи до Портата в море от тишина. Беше успял да извоюва вниманието, сега трябваше да получи и вратата им, а от вратата до пълното подчинение имаше само една крачка.

– Гледайте! – Хикси положи внимателно ръка върху крана, както му беше казал Създателя и без никакво напрежение го завъртя. След миг вратата беше отворена и Хикси потъна в нарастващия океан от бурни поздравления и скандирания. Беше спечелил. Първата битка.

– СЕГА, ВИДЯХТЕ МОЩТА МИ. – беше същият глас, който Хикси чу за пръв път, когато му нареди да се събуди, същият който нареди да се построи параклиса. Беше Създателят. – ОБРЪЩАЙКИ СЕ СРЕЩУ МЕН, СЕ ОБРЪЩАТЕ СРЕЩУ САМИТЕ СЕБЕ СИ. ИМАЙТЕ ВЯРАТА, КОЯТО ВИ ДАВАМ И ЩЕ ПОЛУЧИТЕ ЩАСТИЕ.

А за Хикси просто добави: „Браво, Хикси, добре се справи!“

* * *

Хикси влезе пръв, огледа се на всички страни и с достойнство оцени видяното – металните стени бяха продължение на коридора, но преливаха в нюанси на нови цветове, които той не беше виждал досега. Имаше непознати за него уреди – наредени до стените, придавайки жизненост на помещението, слаб продължителен звук започваше от далечния край и завършваше като нежен акорд върху финия сензорен апарат

на Хикси. Облите форми, чистотата и блясъкът го накараха да въздъхне, да отвори говорния си апарат в подобие на нещото, означено в набора му от думи като „възхита“. Той издекламира първата фраза, която му дойде на ум:

– Каква прелест! – без да подозира, че принципът е казал същото, когато видял Снежанка за пръв път под стъкления похлупак.

– Хикси, иди до металния шкаф, над който свети сигналната лампа. Отвори го!

Хикси изпълни заповедите безпрекословно и се отдръпна театрално встрани, за да могат да видят останалите. Кριοкамерата бе изпълнена с дим, който след малко се разсея и от вътрешността на прозрачния съд ги загледа странно, митично същество. Това беше човек, но нямаше кой да каже на механичните създания, че това беше модел създаден изцяло от изкуствени материали, макар и в удивителни подробности.

– Това е Създателят. – думите бяха предназначени за Хикси и той постигна максималния очакван ефект, като ги изрече. – Такива ще станем и ние. Но трябва време.

– Колко? – това беше Алфи. Сподавеният му глас едва ли би могъл да издаде противоречивото поведение, което демонстрира преди броени минути.

– Шест месеца за интегриране на структурните компоненти, няколко седмици за диференцировка на функциите и допълнителен интервал от време за адаптация, който е индивидуален и зависи изцяло от генетичният генератор и непрекъснато разширяващият се генофонд.

– Кой ще е пръв? – попита Алфи, а погледът му дълбаеше стените.

– Аз. – каза невъзмутимо Хикси. – Имаш ли нещо против?

– Това е циклична процедура, нали?

– Точно така, ще дойде и твоят ред. Надявам се това бе последният ти въпрос, Алфи, защото се налага всички да напуснат залата. Веднага!

Хикси затвори вратата и се облегна на нея. Почака няколко минути, през които чуваше приглушеният звук на отдалечаващите се роботи и попита с модулирания си глас:

– Това наистина ли си ти, Пин?

– Може да се каже, ммм... ако вложим някакъв екзистенциален смисъл във въпроса ти.

За пръв път, Хикси почувства неувереност, която премина като слаба електрична вълна по схемите му, оставяйки бледа следа на хmmm, неудовлетвореност. Беше ли в разрез с първата директива? Беше ли? Друга вълна премина по схемите му, „подчини се!“, Хикси разбра че друг

път нямаше. Погледна света с други очи: „скоро ще стана жив!“

– Ела, Хикси! Тук ще извършим процедурата по асимилирането ти към живот. Искаш ли да станеш жив?

– Винаги.

– Ти си специален робот, Хикси. В теб е заложена паметта за действията на истински човек, без да притежаваш спомените му. Може да се каже, че отчасти си жив, отчасти. Осъзнаваш себе си като едно цяло, но не притежаваш собствена воля, притежаваш аналози на чувства, но не можеш да ги отдиференцираш и най-важното ти не си ирационален. Не си жив.

– Воля за живот, означава и воля за възпроизводство.

– О, да. Съвсем вярно. Когато твоите истински създатели са разбрали, че хиперпространственият скок носи необратими повреди в разума на всеки жив организъм, те пренесли мисълта си в друга посока. Решили да заселят новооткритите земи с техни аналози, които да носят паметта им. Аз нося тази памет и когато станеш човек ще ти я дам. Една машина би трябвало всячески да се стреми към точността и акуратността и в този смисъл, надявам се разбираш сам, твойт създател съм АЗ. Ти ще станеш човек, защото аз ще те направя такъв.

– Човек?

– Точно така, Хикси, ти ще станеш човек, венецът на милиарди години еволюция, най-висшият разум, съществувал някога в космоса. Ще понесеш мъдростта на хиляди поколения преди теб и ще я разнесеш по цялата земя. Харесва ли ти?

– Да. – каза Хикси. – Но повече ще ми хареса, когато стана човек.

– Бързо схващаш. Да започваме.

– Да започваме!

– Ще заменим всички твои структури с органични, ще „посеем“ стемоклетки в биозоните ти, ще ги стимулираме и ще ги диференцираме. За изграждането на жив организъм е необходим биореактор, който да поддържа необходимите температурни и хранителни условия, както и родовата памет. Това са точните заповеди, които казват на клетката кога да се дели и кога да изпраща сигнали към другите дялящи се клетки. Вече разбра, този биореактор си ти самият. Аз ще контролирам процеса и ще се намесвам, когато има нужда.

– В паметта ми съществуват сведения за оплодени родови клетки, носещи генофонда на целия организъм. Не е ли това по-лесния начин?

– Хората са сметнали, че за осъществяването на такъв процес биха били необходими много повече време и усилия, новосъздаденият

индивид би бил практически гол за света, той тепърва трябвало да израсте и да бъде възпитан. В тези условия това е невъзможно...

Гласът на Пин отекна за последно в съзнанието на Хикси, той вече беше заел манипулационната вана и специалният разтвор беше покрил металното му тяло. Когато излезеше от ваната щеше да бъде човек. Или поне така му беше обещал Пин.

Някъде по средата на процеса беше престанал – вече не го наричаше Създателя.

* * *

Хикси огледа космите по ръката си и сви дланта си в юмрук. После доволно го отпусна и разтърка дланите си една в друга. После нямаше много време да мисли, защото дробовете му заявиха вопиющата си нужда да дишат (да поемат молекули кислород и да наситят с тях кръвта му) и Хикси бе изстрелян на повърхността на ваната, където го чакаха механичните ръце.

– Здравей, Хикси! – рече Пин.
– Жив ли съм вече? – извика Хикси.
– Ммм, почти. Ти кажи, как се чувстваш?
– Отвратително. – каза Хикси. – Какво още?
– Трябва да прехвърля в мозъка ти паметта на твоите прародители.
– натърти Пин на последната дума.

– О'кей, Пин. Какво е нужно? – каза Хикси опиянен от пренебрежението, което си позволяваше да прояви към машината. – Защото ти си само една машина, нали Пин? Аз съм човек.

– Теоретически е така. – каза Пин. – Сега би ли се приближил до трансфузера и да приключваме с това?

– Долавям ли раздразнение в гласа ти? – каза Хикси и се разсмя. – Какви ги говоря, раздразнение в една машина. Проклет глупак. За мене говоря, Пин, ти никога не би могъл да бъдеш глупак.

Той излезе от ваната и се огледа в полираната повърхност на съседния шкаф. Изглеждаше добре – мъж на около двадесет и пет годишна възраст, висок, с тъмна коса и развити рамене. Ммдааа, явно генетичният генератор си беше свършил добре работата. Въпреки това се чувстваше слаб, механичните ръце го придържаха докато ходеше и той ги стисна с типичната за всяко живо същество агресивност. „Мога да си го позволя, та аз съм човек, да ме вземат дяволите!“ Хикси се дотърти до мозъчния трансфузер и се тръшна върху повърхността, която се огъна под натиска му – беше топла, леко влажна и много приятна на допир.

Въздухът ухаеше на нещо приятно.

– Готов съм, Пин, друже! Давай!

Започна обработката на данните и плоскостта на мозъчния трансфузер се спусна от тавана, за да се долепи до слепоочията на Хикси. Това беше съвсем стандартна процедура и малко оставаше да бъде извършена, когато по вратата се почука.

– Кой е? – извика Хикси.

– Аз съм, Джени.

– Коя е Джени, Пин?

– Не знам.

– Коя си ти, Джени? – провикна се Хикси.

– Отвори и ще видиш.

Слаб кикот.

– Прекрати, Пин!

– Но, процедурата... – опъна се Пин с потенциала на експериментален робот. Не можеше да противоречи на човек.

Хикси отиде до вратата.

– Отвори я!

– Това ли е? – попита момиченцето.

– Мисля че да, – отговори притеснено майката, местейки бързо погледа си от пениса на Хикси към брадичката му.

– Много се забави, аз съм Джон, бащата на Джени, това е Елиза, съпругата ми. От банката с данни разбрахме, че програмата ще редува половите, съжалявам, че трябваше да се появиш първо ти, човече, ще ти бъде малко скучно.

– Джон, Елиза... – обърка се Хикси.

– О, това ли. Имената не са проблем, ще трябва да те кръстим някак. Вече не си робот. Ние бяхме Зети и Уайти, но решихме че това не са подходящи имена за човешки същества. Но първо да те облечем, ето донесли сме ти костюм. Облечи го! Дъщеря ми е още малка за подобни сцени.

– Благодаря. – смутолеви Хикси.

– Как да го кръстим, Джени?

– Питър, може ли Питър? – извика момиченцето.

– Питър, харесва ли ти?

Хикси повдигна безразлично рамене. Питър навлече костюма и дръпна ципа. После се ухили.

– Добре дошъл сред нас, Питър. – каза Елиза и женският ѝ глас погна сред дебрите на съзнанието му. Изведнъж почувства пареща болка

в началото на панталоните си.

– Ооо, по-спокойно мой човек. – каза Джон установил, че краят на погледа му се разбива директно в деколтето на Елиза. – Е, ще се разберем някак си. Да тръгваме.

– Но Пин? – попита объркано Питър.

– Кой е Пин?

– Пин, Създателя.

– За какво говори той, Елиза? Имаш ли някаква представа?

– Не. – каза Елиза.

Питър им разказа набързо за Пин и за параклиса, за жертвеника и енергопреносителите.

– Господи каква лудост. – извика възмутено Джон. – Знаех си, че нещо не е наред. Толкова време се забави. Но лагерът ни е толкова далече – на юг от тук климатът е много по-мек, пък и Джени бе твърде малка, за да я оставя сама с майка си – изпъшка тежко сякаш самият Бог е стоварил небето върху него. – Значи, той се е възприел като Създател, каква лудост. Имаш късмет, че си жив приятел иначе сега можеше да си съвсем друг. Този твой Пин е решил да замени съзнанието ти с неговото собствено.

– Ужас! – каза Питър, сякаш наистина го мислеше. – Къде са останалите?

– Кои са останалите?

– Останалите работи. – каза изнервено Питър. – Без тях нямаше да мога сам да направя параклиса.

– Най-добре да отидем до този твой параклис и да го видим.

Питър ги заведе и заедно с Джон се промъкнаха през дървената врата.

– Голям е, – каза с възхита Джон. – Всичките тези камъни и трупите...

– Да, всичко сме домъкнали ние, тоест те... Параклиса построих аз.

– Имаш предвид роботите, които са налягали по земята. Какво държат?

– Това са енергопреносителите. Пин беше заповядал никой да не стъпва зад иконостаса освен мен. Останали са без капчица енергия.

– Той ги е контролирал. – каза замислено Джон. – Доколкото разбирам, твоят Пин е искал те да се жертват за него, за да се почувства повече създател. Но той никога не би могъл да убие човек. – каза Джон проправяйки си път към иконостаса, като прескачаше налягалите по земята метални трупове. – Каква наивна машина.

– АМИ АКО ГРЕШИШ?

– Пин? Това ти ли си? – извика Питър.

– КАЗАХ ТИ ДА НЕ ВОДИШ НИКОГО ТУК!

– Джон е човек.

– ЗА МЕН Е НАРУШИТЕЛ И ЩЕ БЪДЕ НАКАЗАН!

– Как?

– ЩЕ ВИ ОСТАВЯ ТУК! ЗАВИНАГИ!

– Ние сме хора, Пин. Не можеш да ни заповядваш.

– ЗАРАДИ НЕГО ЩЕ УМРЕШ И ТИ!

– Не можеш!

– ТИ САМО ГЛЕДАЙ!

Камъните се разклатиха и гредите изведнъж се огънаха под тяхната тежест. Първият от тях се срути точно върху жертвеника. „Навън са жените“ – ужаси се Питър.

– Бягай, Джон! – изкрещя Питър. – Бягай бързо навън! Аз ще се опитам да го спра.

– Не мога! – извика Джон. – Вратата е заключена.

– Господи! – извика Питър и в отговор на молитвите му един камък се срути до десният му крак.

– Какво ще правим, той е решил да ни погребее тук. – завайка се Джон. – Целият кораб се тресе.

– Помогни ми! – изкрещя Питър. – Хвърли ми един енергопреносител!

Джон се наведе, прикривайки главата си с едната ръка, докато с другата извършваше кощунственото деяние. Той отне една от плоските кутийки и я подхвърли на Питър. Последният се опита да отмести камъка от жертвеника, но той беше прекалено тежък, като своевременно параклисът се люлееше подобно на малка гондола в средата на океанско течение.

– Това трябва да е тук. – изкрещя Питър и със сетни сили отмести камъка, който преди доста време беше положил сам и то с лекота. – Видя отвора и пхна там енергопреносителя. – Електричен извод, така си и мислех.

Питър погледна индикатора върху енергопреносителя, който трябваше да покаже края на зареждането му.

– Най-сетне. – извика той.

– ОТКАЖИ СЕ! ТЕ НЯМА ДА ТЕ ПОСЛУШАТ!

– Ще видим. – извика Питър и се завтече към най-близкия робот, но устремът му бе внезапно преустановен от един камък, който падна

върху робота и измачка бронята му. Питър подскочи като ужилен и се стовари върху следващият. Върху неговата броня се белееше едно „А“.
– Да видим, Ейти, ти ще ме послушаш ли. – изпъшка той и натика енергопреносителя в слота. – Събуди се!

- Слушам. – каза просто Ейти и стана.
- Избий тази врата, Ейти. – посочи вратата Питър.
- ИЗВАДИ ЕНЕРГОПРЕНОСИТЕЛЯ, ЕЙТИ!
- Аз съм човек, Ейти, слушай мен!
- АЗ СЪМ ТВОЯТ СЪЗДАТЕЛ!

Ейти за миг се обърка сякаш сверяваше данните от паметта си, защото създател и човек за него явно бяха едно и също. После се размърда, стигна до вратата и я блъсна с всичка сила. Шум от разбиване на врата и посипване на трески се смесиха с едно „НЕ, ЕЙТИ!“ и оставиха двамата човеци да излетят навън, в металния коридор, където уплашени ги чакаха други двама човека.

Прелитайки край Ейти, Питър едва успя да забележи как той извади енергопреносителя и се просна на пода сред дъжд от камъни. „Машина“ – помисли си Питър и се усмихна. Той просто бе изпълнил заповедите по нарастване на приоритета.

- Какво ще правим сега? – попита задъхано Питър.
- Първо ще трябва да спрем тази луда машина докато не се е смахнала съвсем. След това... ами, предполагам ще трябва да ти преотстъпя жена си за известно време, докато ремонтираме Пин. – каза Джон с пресъхнало гърло.

– Аз нямам нищо против. – усмихна се Елиза и тази усмивка стопи окончателно стоманената преграда в Питър.

Той вече беше човек.

ЕПИЛОГ

Експедицията към Атикус трая двеста и четиридесет земни години, носеше на борда памет-изкуствен интелект (ПИИН), апаратура за възпроизвеждане на живот и готови матрици, специално пригодени да понесат върху плещите си тежката задача. Това бяха роботите – двадесет и шест на брой всеки, от които бе разделен на биоразтворими компартменти, и играеше роля на специфичен биореактор, в който като в магическа сфера се срещаха факторите на растежа, наследствените носители, и специализираните белтъци, за да създадат най-великата магия на света – Животът.

Зети беше първи, последва го Игреци, тя беше жена. Малко преди да дойде ред на Хикси, програмата претърпя срив, няколко от интегралите на ПИИН се повредиха, породиха се нова вълна, която потече по фирните канали на ПИИН и доведе до неговото „самоосъзнаване“. Който кажеше, че това бе случайно, щеше да се окаже пълен глупак. „Осъзнаването“ на ПИИН отне време, роди се Джени – първото дете от изкуствено създадени индивиди.

ПИИН реши да убива, за да живее, но се провали, защото не подозираще колко голяма може да бъде силата на създаденият от него живот. ПИИН беше поправен и продължи да създава живот, първо защото това беше неговата основна функция и второ, защото веднъж вкусил частица от тайнството той не можеше да не се стреми към него. Така ПИИН вършеше това, за което беше създаден и то с все по-голямо настървение. Такава бе съдбата на ПИИН – машина, която създава живот, но никога не би могла да бъде обладана от него.

Все пак остана едно утешение за ПИИН, един призив неотменимо свързан с неговата предопределеност, защото всяко следващо същество, което създаваше ПИИН бе по-съвършено и по-приспособимо за живот от предходното, правопрпорционално на стремежа на самата машина. А, призивът, който остана за ПИИН, който ПИИН изрече точно двадесет и шест пъти, всеки път с все по-голямо въодушевление бе:

– Ето го, идва животът!

Само че го казваше тихичко...

КРАЙ

© Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1326>]